

Kultur Det skjer Film Musikk Litteratur Kultur direkte Tegneserier

ANNONSE

KAMPANJEPRIS PÅ LAGEI
SPAR INNTIL KR 39.900,-

FOTO: FOTO: ISTVAN VIRAG

Flytsonen er et vakkert sted

Forestillingen er rett og slett et utrolig deilig sted

å være.

Av **GRETHE MELBY**

2. mars 2019 08:27, oppdatert 13:24

ANNONSE

FAKTA: DEEP FIELD

Det paradoksale

med

løpeforestillingen

Deep Field er at

det er en

forestilling som

lar publikum falle

til ro. Etter å ha

funnet våre

plasser langs de fire veggene i rommet, kan vi se på

to personer som løper rundt i ring. Samtidig fylles

rommet opp av en langdryg og lavfrekvent drone.

Umiddelbart tilegner jeg lyden den ene av de to

musikerne, Lasse Marhaug.

Det er repetitivt og handlingsløst. Men så skjer det

noe, nettopp fordi det skjer så lite. Diskré fylles

salen med flere løpere. De løper i ring, i s-former,

BESTILL HER

FINN BUTIKK

noen ganger parallelt, andre ganger i motsatt retning. Føttene mot gulvet stamper en rytme. Av og til virker det som om rytmen bidrar til musikkens temposkift.

Inn den rumlende bassen glir en lys kvinnestemme jeg gjenkjenner som Jenny Hval. Hun er den andre partneren i duoen som har komponert musikken til Deep Field. Et øyeblikk undrer jeg på om jeg egentlig er på konsert. Det er i så fall en sabla fin konsert

det gående. De løper gjennom et lydlandskap preget av skiftende lys. Noen ganger så nærme publikum at lufttrykket fra kroppene streifer ansiktet som en sval vind.

Fordi vi kun har det svarte dansegulvet, musikken, det skiftende lyset og løperne, er hver og en av oss overlatt til det som måtte foregå våre egne sinn. Med sine begrensede, men åpenbart nøye uttenkte visuelle virkemidler gis det rom for å skape indre bilder. Gli med i bevegelsene. Entre en meditativ tilstand.

I tre år har koreografen vært tilknyttet det kunstneriske utviklingsprogrammet ved Kunsthøgskolen i Oslo. Der har Ingri Fiksdal arbeidet i troen på at «kunsten kan være endringsagent». I programmet kan vi lese at

doktorgradsprosjektet handler om «affirmativ koreografi».

Det høres kanskje avansert ut. Men enhver som kjenner noen som er bitt av maratonbasillen har nok hørt et foredrag eller to om løpingens eufori, og alt det herlige som endorfiner kan produsere.

Egentlig vet vi det alle sammen. Det er deilig å løpe, så lenge man løper for å løpe. Det er selvsagt noe helt annet å løpe etter bussen. Da er hjertet på vei opp av halsen, ut av den åpne kjeften. Men her handler det kun om å løpe for å løpe. For oss som har glemt det, er det fint med en påminnelse om hvor godt det er.

For det er godt med et rom der man bare kan være, la tanken vandre, følge rommets bevegelser, være ett med rommet. Og la tankene vandre igjen. Dette rommet får vi i Ingri Fiksdals forestilling Deep Field. Forestillingen er rett og slett et utrolig deilig sted å være.

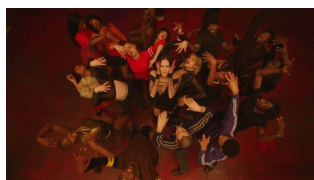
LES MER

**Malte over
kunsten og feiret
i tomt museum**

**Núria Guiu
Sagarra mener
dansen reddet**

**Totalt
utmattende
filmkunst**